

EVİN GÜNDÜZÜ, EVİN GECESİ

Karin Karakaşlı

Evin Gündüzü

Güneş ışınlarının tülleri saydamlaştırdığı anda, içindeki kurulu saatin zilini duymuşcasına uyanıverdi yaşlı kadın. Bir de adını çıkarmışlardı ‘Sabahın kör karanlığında uyanır’ diye. Tam tersi, günün ilk ışığını hisseder hissetmez uyanıyordu aslında. Saate değil, ışığa bağlıydı onun yaşamındaki sabah başlangıçları. Başkaları bu ilk ışığı algılayamıyorsa o ne yapsındı.

Banyoda elini yüzünü özenle misler gibi yıkayıp aynadaki aksine “Günaydın” dedi keyifle. Kızı damadı gelmiş uzak kentten ziyaretine, bir de ev yoldaşı torunu var. Yanında kalıyor üniversiteyi kazandığından beri. İş çok, evin gündüzü hiçbir şeye yetmeyecek gibi.

Önce zeytinyağlılardan başlamalı. Ancak pişerler. Pilavı tam öğlene doğru yapacak ki tane tane demlensin. Şu mutfak ne günler gördü. Salonda kurulan büyük sofraları değil de, rahmetli eşyle şu küçük mutfak masasında paylaştıkları öğünleri anyor özlemle. Bir de oğlu ve kızı henüz küçükken okul dönüşleri onlara yine bu masada hazırladığı çay saatlerini. Nasıl da koştura koştura gelir de oturlardı şu masaya. Anlatacakları o kadar çok okul macerası olurdu ki birbirlerinin sözünü keser, anne ilgisi için tatlı tatlı yarışırlardı. Tatlı tuzlu kurabiyeler, börekler hazırlardı yavruları için. O çay saatleri gizli cennetleriydi.

Masanın üzerindeki fesleğene parmağını sürüp kokladı. Kovalamak gerek yersiz hasretleri. Gündüze yalnızlık yaraşmaz. Hele de böyle güneşli ve kalabalıklı günlerde.

Bugün evin son şenlikli günü. Gece herkes gitmiş olacak. Bir ayine hazırlanır gibi emek veriyor sofraya. İşli masa örtüsü, gümüş çatal bıçak takımı, pırıl pırıl cam sürahi... Hayat bu, en sevdikleri misafir olmuş, bir konar bir göçermiş. Oğlu da kızı da başka kentlerde, ülkelerde kurdular yaşamlarını. Gönüller elbet bir ama burada yanı başında olmak gibi değil akıp giden yaşam. Mesafe ille de ölüm acısıyla olmuyor. Torunları fotoğraflarda büyüyor en çok. Bu haşarı kız hariç, birkaç aydır aynı evdeler ama onun da en deli dolu zamanı. Akışına bırakıyor tornunu da, diğer tüm insanlar gibi.

Bir kez ağzından kötü bir söz, bir sitem çıkmadı. Dünyanın düzeni bu. En kalabalıklı ailelere de doğsan, ne kadar da çoğalsan gün gelecek ki kendinle başbaşa yaşamayı öğreneceksin. Zaten gündüzlerle hiç derdi yok. Evin gündüzü dost kendisine.

Birazdan gelirler. Duvarlar kakhahalarla çınlar. Televizyonu hiç açmayacak, belki biraz müzik hepsi o kadar. Evin gündüzünde dünyanın en bereketli kadını o. “Gözün aydın” diyor karşığı komşu içtenlikle. Ona gelen giden kimse de kalmadı. Birbirlerine can yoldaşlığı ediyorlar en çok. “Sağolasın, buyur. Tabağımı koydum bile masaya” diye sesleniyor muzipçe. İnsan sevindirmek ne büyük nimet. Bu gücünden biliyor en çok yaşadığını ve hatta yaşı kadar yaşlanmadığını. Bir küserse, her şey biter.

Komşu kadının yüzünde binlerce kelimeye bedel bir gülümseyiş. Hemen pencerden çekildi. Kokusunu sürececek temiz pak. En güzel entarisini giyecek. Davet edildi, ötesi var mı?..

Kapı zili. Bir kez bir kez daha çalsın diye bekliyor kadın. Usul usul davranıyor kapıya doğru. Evi şenlendi ya bir kere, tadını çıkarıyor çoktandır yemediği bir şeyleri damağında uzun uzun tutar gibi. Uzasın anlar, uzasın evin gündüzü diye.

Güneşin ışınları kemikleriyle birlikte içini de ısıtıyor. Kızı ve damadı ellerinde poşetlerle giriyorlar içeri. Onların yüzünde de kaçak bir zamanın hüznü sevinci. Yarın ne olacağı belli mi olur, şimdi birlikteler işte. “Ne gerek vardı çocuklar. Evde erzak mı yok, çarşığı yüklenmiş getirmişsiniz” diyor yaşlı kadın ama için için de böylesine kollandı diye çocuklar gibi mutlu. Erzak bahane, düşünüldü ya gerisi boş. Gözleri doluyor bir an.

Doğru mutfağa koşturuyor kimseler görmesin diye yaşlarını. “Hadi çocuklar elinizi yüzünüzü yıkayın. Ben de pilava bakayım...” Bir daha kapı. İşte komşusu da geldi. Sarılıyorlar ve bir sarılıştan anlaşıyorlar sadece kendilerinin anladığı bir dilden.

Sofrada billur bardaklar şerefine kalkıyor. Dursun bu an diye diliyor kadın. Hiç gece olmasın. Evin gecesini kimselere anlatmıyor.

Evin Gecesi

Yaşlı kadın elindeki kahve fincanını pencere pervazına yerleştirdi özenle. Tüllerde can çekişen gün batımına bakındı. Bunlar günden çalabileceği son kaçamak anları. Kahveyi o yüzden hep bu saatlerde içiyor. Gün geceye kıvrılırken duraklanan o akşamüstü saatlerinde. Herkes gitti. Konar göçer kuşlar gibi. Daha birkaç saat öncesine kadar ev cıvı cıvıldı. Kızı ile damadı gelmişlerdi uzak

kentten ziyaretine. Komşusunu da çağırmişti. Mükellef bir yemekle yâd etmişlerdi geçmiş, paylaşabildikleri bir şimdide. Derken torunu da gelmiş, ana babasıyla vedalaşmıştı. Evli evine köylü köyüne. Herkes bir yana dağıldı diye geceyi suçlamak niye...

Ama gece pek bir acımasız. Söylenmeden edemiyor zifiri karanlığa. Gündüzün kendisini oyalıyor da geceleri sanki karanlığı beklermiş gibi ne kadar anı varsa, şu gölgeli duvarlarda oynaşmaya başlıyor. Bir şeylerin anı olması demek artık geçerli olmaması demek. Geçmiş zaman gerçekleri... Geceler bugününü yalan kılıyor.

Rahmetli eşini anıyor en çok. Rahmetli lâfını başkaları söyler, o hâla canlı yüreğinde. Onun nefesini, ayak seslerini arıyor evin boşluğunda. Yaşanırken önemsiz ve doğal sayılan nice annin mucizesini özlüyor için için. Yas zaten ilk günlerde değil, sonraki yıllarda başlar. Herkes el etek çekip de dünya artık eskisi gibi olmadığına.

Nasıl da yanyana oturur bir kahveyi, bir meyveyi paylaşırlardı. Ya daha önceleri... Kolkola akşam gezmelerinin heyecanı, ilk değişti tenin tene. Geceler o zaman mucizenin diğer adıydı, hayattan çalınan zamandı. Gülümsedi muzipçe.

Şimdilerde ikisi de başka başka memleketlerde, şehirlerde kendi ailelerini kurmuş olan kızı ve oğlu didişirken, çalışırken, büyürken geçiveren yıllara geldi usul usul. Bir sınıf bir sınıf daha. Sonra onların uzun gizemli telefon konuşmaları, suskunlukları... Ve müjdelenen yeni insanlar. “Anne, baba ben birini seviyorum...”

Bugün evin son şenlikli günüydü. Uzattılar yemek sofrasını, büyü bozulmasın diye. Ama zaman tabii ki durmadı. Gece geldi, herkes gitti. Torunu da bu gece bir arkadaşında kalıyor. Kaldı işte eviyle başbaşa. Keşke şu ev, gündüz olduğu kadar dost kalsa canına.

Ama değil işte... Kapılar, merdiven basamakları tahammül edilmez bir gıcırtyla anlatıyor yalnızlığın hikâyesini. Evin sessizliğini yan daireden gelen televizyon ve bağırty sesleri dolduruyor. Vitrindeki yemek takımları, bardaklar, sürahideki su, kalan yemekler her şey aynı hüznü şarkıyı yineler gibi. Hüznü olduğu kadar gerçek olan şarkıyı. “Yalnızım gecelerde...”

Kapı zili. Yerinden sıçradı bir an. Gece vakti kim ola ki... Beklediği yok. Ama ısrarla çalıyor zil. Pencereden başını uzattı. Bir de ne görsün? Komşu kadın üzerinde bir hırka kapının önünde durmuş yukarıya bakıyor. “Aç komşu aç, benim...”

Kelebek gibi fırladı yerinden. Artık bacaklarında ne romatizma ağrısı ne bir kırıklık. Komşusu geldi. “Bu gecen zor olur” dedi anlayışla. “Dedim ki, komşuma gidip bir demli gece çayı koyayım. Dertleşelim biraz...”

Gün boyu bastırıldığı ne kadar yaş varsa yüzünden aşağı süzülüyor. “Allah senden razı olsun” dedi bir solukta. “Hadi geç otur cumbaya. Ben çayı koyuyorum.”

Mutfak penceresinden dışarı baktığında gökteki dolunayı ve yıldızları farkettiler. Öyle zifiri falan da değilmiş hani geceleyin gökyüzü. Havalarda biraz ısınsın, bahçedeki salıncaklı sandalyeye geçerler komşusuyla. O zaman gör bakalım evin gündüzüyle gecesi arasında fark kalır mı... Umut ışıyor yüzünde. Uzun zaman sonra ilk kez gündüzü özlemiyor gece vaktiyle. Gece de güzelmiş çok şükür.